

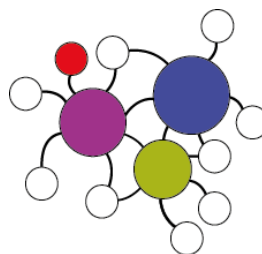
Korte Verhalen Club

Verzamelingen...

Mei 2024

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen en bibliotheken in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord

Een bundel met verhalen over verzamelingen: is dat tautologie?!

Een bundel is op zich natuurlijk ook al een verzameling!

Maar er staat volgens mij geen overmatig woord in deze uitgave...

Wat mij uit de verhalen opvalt is dat het over het algemeen toch iets is waar je jong mee begint. Op 'onze leeftijd' begin je er niet meer aan!

Mooie foto's van die voorwerpen en grappige anekdotes (lees de knikkerwaterval van Hans van de Langenberg, waar dan wel direct een heel serieus moment aan is gekoppeld; of hoe een bezoek aan het Waterlooplein van Mieke Wijminga tot een toevallige vondst voor de verzameling leidt).

Mijn 'verzamelwoede' wordt gestuurd door de beschikbare ruimte in de garage (waar geen auto bij kan...) en door het besef dat 'weggooien altijd nog wel kan'.

Dit tot (soms) grote ergernis van Maaïke.

Elk voorjaar wordt er weer uitgeruimd, gesorteerd en weer ingeruimd.

Ik moet zeggen dat ik regelmatig voordeel heb van dat wat ik dan nog niet weg wilde gooien, dus dat beeld van 'elk voorjaar een schifting' zal voorlopig niet veranderen.

Wat ik ook verzamel, maar dat schiet niet echt op, zijn woorden waarin een tegenstelling zit.

Lafhartig, boosaardig, kwaadaardig zijn voorbeelden.

Veel leesplezier!

Ronald Jelsma

Inhoud

Sandra Schaaper	5
Walter van Gelderen	9
Gerda Andriesma	11
Bernadet Hengeveld	14
Mieke Wijminga	17
Gea van Zadelhoff	19
Fred Steinkühler	22
Hans van de Langenberg	23
S. de Kok	25
Anneke Kettenes	26

Verzameling Barbie poppen en Chinese spullen

Ik had altijd al een zwak voor Barbie poppen en een voorliefde voor reizen en andere landen.

Als kind speelde ik al graag met Barbies.

Er was een nieuwe Barbie uitgekomen, eentje met een kroontje op het hoofd en een balletpakje aan. Zij was een mooie ballerina en via het kroontje kon je haar een pirouette laten draaien. Leuk, al had ik niet zoveel met ballet maar het mooiste was: de Barbie was er in een donkere uitvoering met een roze balletjurkje (tutu).

Prachtig vond ik haar: de eerste donkere Barbie die ik zag!

Wat wilde ik die graag hebben. Ik vroeg haar voor mijn verjaardag maar... kreeg de blanke versie... ik verborg mijn teleurstelling omdat mijn ouders hun best hadden gedaan, maar toen we bij de zus van mijn oma op visite gingen en ik die prachtige donkere versie weer zag bij het winkelcentrum was ik weer volledig 'in haar ban'. Ik durfde niets te vragen maar.. de zus van mijn oma zag mijn 'liefde voor de Barbie' en zei: "Ach als ze haar nou zo mooi vindt koop hem dan voor haar". Mijn moeder zei dat ik er al een had en mijn oma zei dat het te duur was. Tante Annie nam het voor me op: "We kunnen alledrie een deel betalen?" Stilletjes maakte mijn hart een sprongetje en ik hoopte dat ze dat zouden doen. En ja hoor, ik kreeg haar!!!

Wat was ik er blij mee en wat heb ik er veel mee gespeeld. Ik heb haar nu nog! (Al zijn haar kroontje en roze tutu er helaas niet meer)

Mijn voorliefde voor deze Barbie was duidelijk omdat ze er 'anders' uitzag.

Later (toen ik volwassen was) ontdekte ik dat er een collectie van Barbies was die allemaal uit andere landen kwamen en heb ik die gespaard. Prachtig vond ik ze! De Schotse had groene ogen, een groene jurk en rood haar. De Chinese droeg de traditionele Chinese kleding en had ook het uiterlijk van een Chinese vrouw. De Afrikaanse had kort krullend haar en een Afrikaans gewaad. En zo zagen alle 'landen-Barbies' er inderdaad uit als vrouwen uit de verschillende landen. Ik had er veel in een glazen vitrinekast die ik in de kamer had staan en daar mochten mijn kinderen niet mee spelen.

Naast deze verzameling heb ik ook een Chinese kast met Chinese spullen erin. Vanwege mijn interesse in China en omdat ik daar ook tweemaal geweest ben gaf ik deze laatste de voorkeur om te behouden, boven de Barbies. Aangezien ik ging samenwonen en moeite heb met dingen wegdoen heb ik mezelf toch gedwongen om ergens afstand van te doen.

Ik heb lang van de Barbies genoten, maar ze zijn nu verkocht en ik geniet gelukkig nog wel van mijn Chinese kast.

En deze prachtige Chinese kunstwerken: de drakenpot, waar wierrook in

gebrand kan worden, waarna de rook uit de drakenbekken komt...

...en een beeld van een Chinese vrouw.

Zo mooi verfijnd. En toch ... ergens herken ik daarin mijn voorliefde voor buitenlandse vrouwen in de klederdracht van hun land.

Sandra Schaaper

Je verzameling

De titels voor de verhalen van een nieuwe KVC-bundel blijven mij verrassen. Soms voelen ze opgedrongen, bijvoorbeeld 'waar krijg je niet genoeg van?' of (maar dat komt nog) 'Waar kon je niet over praten met je ouders?' Het is het woordje 'niet' dat voor mij een gevoel geeft van onvrede, van gemis, van verdriet, van (jeugd)traumas. Allemaal zware woorden en associaties bij de titels die aangeven hoe ik de titels interpreteer en vertaal naar mijn verleden en het heden. Alle verhalen uit de bundels lezend ervaar ik een grote diversiteit in de uitwerking van dezelfde thema's. Een verrijking. Ik lees andere, vaak verrassende aanliegroutes die een andere kijk en soms ook andere antwoorden op kunnen leveren.

Even moest ik ook wennen aan de titel 'Je verzameling'. Eerste gedachten waren dat ik geen verzamelaar ben en dus nooit verzamelingen heb gehad. Ik heb ze wel gezien, de verzamelingen van voetbalplaatjes, postzegels, sigarenbandjes, dure wijnflesetiketten en nog veel meer. Ik heb nooit begrepen wat de lol van dit type verzameling was, of is. Ik heb er overigens ook niet of nauwelijks op doorgevraagd.

Dagelijks heb ik met een verzameling te maken die van onze woongroep (vijf volwassenen) is. Namelijk: een vissenverzameling. Eén van ons heeft het sterrenbeeld Vis en pakweg 20 jaar geleden had hij een stenen visbeeldje aan een van de muren opgehangen. Die zwom daar alleen en wij hebben sindsdien afgesproken op onze vakanties in de verschillende landen een afbeelding van een vis mee te nemen, thuis op te hangen en de oorspronkelijke vis op te laten gaan in een veelkleurige school van vissen die elkaar veel te vertellen hebben over de lusten en lasten in de verschillende wateren van herkomst.

Als er mensen bij ons komen en vragen hebben over onze verzameling gaan wij vragen hoeveel tijd zij hebben. Iedere vis heeft ons eigen vakantieverhaal.

Terug naar de titel van dit stukje 'Je verzameling'.

Ik heb toch ooit een eigen verzameling gehad. Een vleugelverzameling. Als kind en opgroeiende tiener was ik het liefst buiten. Buiten betekende: de duinen, het strand, de weilanden, het water. In Haarlem-Noord, waar ik woonde, was dit alles te lopen of te fietsen. Op het strand vond ik destijds veel olieslachtoffers onder de vogels. Vooral van de Alkenfamilie: papegaaiduiker, zeekoet, kleine alk. Ik verwijderde dan een vleugel, prepareerde die (op mijn manier met zegellak) en op mijn kamer thuis bevestigde ze ik op een muur. Het werden er veel, vaak ook van verschillende soorten meeuwen. Een heel grote vondst was de vleugel van een Jan-van-gent. De spanwijdte bedraagt 2 meter. Mijn vaardigheid in het prepareren van deze vleugel (en ook van de grote mantelmeeuw) schoot tekort. Ik was de enige persoon in huis die het in mijn kamer langer dan een uur kon volhouden.

Na een paar keer een gele kaart van mijn moeder gehad te hebben met de tekst: "Als je niet binnen week die stinkende vleugeltroep hebt opgeruimd dan....."

Na acht dagen zag ik op de stoep twee koffers staan op de plek waar zo het grofvuil opgehaald zou worden.

Het einde van mijn enige verzameling. Ik heb er tranen om gelaten.

Walter van Gelderen

Mijn verzameling

Bij een verzameling denk ik aan mijn zwager die vroeger postzegels verzamelde en nu nog een kleine kostbare collectie heeft. Ik mocht en mag hem graag en ik begon dus ook 'mooie postzegels' in een postzegelalbum te doen. Ik kwam 't laatst tegen en heb 't weggedaan, met een beetje pijn....

Verzamelen vind ik een bijzonder fenomeen er zijn mensen die niet kunnen stoppen en hun huis vol verzamelen, totdat zij zelf letterlijk en figuurlijk geen ruimte meer hebben.

Ooit hoorde ik in een interview met een man die 'Kinder-ei' verzamelde, de kamers waren al vol, dus nu kwamen er ook planken in de slaapkamers, allemaal vol Kinder-ei uit allerlei landen.

Ik dacht ... ja zo kun je je leven ook invullen.

Ik zou zeggen dat ik geen verzamelaar ben en toch... als ik rond kijk in mijn huis staan er vele vogeltjes, uit allerlei landen van verschillende materialen en zelf gemaakte.

Ik houd van vogels, ze zijn aantrekkelijk, met een prachtige diversiteit en zij komen wonderlijk mooi uit een ei.

Deze aalscholver staat op een stuk hout en wordt weerspiegeld in het water.

Dit jaar heb ik weer koolmeesjes in mijn huisje, ik blijf mij verbazen hoe zij in volle vaart in en uit het ronde gat kunnen vliegen.

De mooie samenwerking om de eieren uit te broeden en de jonge vogeltjes te voeden. Ik vind het hartverwarmend en word daar erg blij van.

Dit vogeltje heb ik zelf gemaakt.

Al tellend
kom ik op
rond de 35 vogeltjes, terwijl je mijns inziens niet een 'verzameling' ziet.

Gerda Andriesma

Je verzameling

Vroeger verzamelde ik theepotten, hoewel verzamelen...

Ooit had ik een thee/koffiepot van wit aardewerk gekocht die een heel aparte vorm had.

Die theepot kwam in een Oud-Engelse grenenhouten open bordenkast te staan. Ik was helemaal verliefd op het ding.

Sowieso vond ik theepotten wel iets hebben, maar dan niet de gewone maar van ontwerpers. Strakke, moderne theepotten met een aparte vorm, liefs een beetje strak en hoekig.

Af en toe ging ik naar de PC Hooftstraat - ik woonde destijds in Amsterdam - alleen om de etalage te bekijken van een porseleinwinkel waar ze prachtige theepotten verkochten. Kopen was er niet bij, want de aankoopbedragen bedroegen zo'n twee maanden salaris... maar mooi waren ze wel.

Toen bij vrienden en kennissen bekend werd dat ik een zwak voor theepotten had, kreeg ik ze vaak cadeau, bijvoorbeeld in de vorm van een poes, of een Chinees theepotje van dun blauw porselein met rijstkorrels erin. Op zich lief, maar niet wat ik graag in mijn kast wilde zetten. Ik kreeg zelfs een theepot in de vorm van een gedekt tafel.

Op zich dus heel lief dat ze aan me dachten, maar diep in mijn hart wilde ik deze theepotten eigenlijk helemaal niet hebben. Ik wilde ze graag zelf uitzoeken en zelf beslissen wat ik in mijn 'pronkkast' zette. Maar ik ontkwam er niet aan om al die gegeven theepotten ook een plek te geven. Het had op gegeven moment ook wel iets gezelligs al die kleurtjes en vormen. Maar toch...

Zelf ben ik verder nooit een verzamelaar geweest. Als kind had je wel speldjes. De mooiste waren van Flipje Tiel, maar dat deelde je met je zusjes.

Ook had je een paar sigarenbandjes van de visite, die waren fijn vanwege de lekkere geur en de mooie plaatjes, maar echt verzamelen: nee.

Destijds viel er ook niet zoveel te verzamelen. Voor zover ik me herinner vielen alleen plaatjes van voetballers en filmsterren te verzamelen, maar die interesseerden me niet zoveel. Er was ook helemaal geen geld voor verzamelingen zoals nu die pokemonplaatjes en zo.

We verzamelden melkdoppen en flessendoppen voor de arme kindjes en we kregen soms een suikerzakje, dat je koesterde. Maar vooral omdat er suiker inzat, niet vanwege de plaatjes.

En daarna heb ik dus nooit een verzamelwoede gevoeld.

Ik heb wel veel boeken, maar dat is een levensbehoefte, geen verzameling. 😊

Bernadet Hengeveld

Muziek

Wat herinner ik me goed hoe de speelgoedetalage van Busker in Bergen er vroeger uit zag. Vaak stond ik met mijn neus tegen het raam gedrukt naar binnen te kijken. Er waren allerlei speelgoedbeesten. De allermooiste vond ik die van Steiff mit Knopf im Ohr. Ik herinner me vooral de egel, die was zo levensecht, ik kon niet geloven dat zoiets moois gemaakt kon worden.

Jaren later zag ik op een rommelmarkt een egelpoppetje liggen. Ik kocht het voor een kwartje. Het bleek een Mecki te zijn, een egeltje met leuke kleertjes aan. Er waren veel verschillende Mecki's gemaakt.

Sindsdien keek ik op Koninginnenmarkten, bij rommelmarkten, op de Zwarte Markt in Beverwijk... en zo verzamelde ik meerdere Mecki's.

Een bergbeklimmer, een verpleegster, eentje op een slee, met ski's, een ober, een schoorsteenveger en zelfs een plassend egeltje.

Soms kreeg ik er eentje met mijn verjaardag of Sinterklaas, het was altijd het mooiste cadeau.

Op een keer was ik bij mijn broer in Amsterdam, hij stelde voor om even over het Waterlooplein te lopen. "Als ik een egel zie dan krijg je hem van me" bood hij hartelijk aan. Hij wist net zo goed als ik dat ze zo moeilijk te vinden waren. Maar.... toeval bestaat niet! Er lag een Mecki. Het was een saxofonist. Dolgelukkig nam ik hem mee naar huis. Inmiddels had ik een kast met glazen plankjes en stond de verzameling mooi uitgesteld.

Altijd bleef ik op zoek en op vakantie in Duitsland en Oostenrijk ging ik zelfs de curiosawinkeltjes langs. Ze wisten direct wat ik bedoelde maar schudden het hoofd, dat was iets uit de zestiger jaren.

Soms lukt het me niet om de slaap te vatten, dan ga ik naar beneden en kijk ik naar mijn egelverzameling. Ik glimlach bij het zien van mijn orkest.

Die kleine egeltjes in hun geruite blouses spelen dan op de viool, saxofoon, bas, trompet en accordeon. En nooit een valse noot.

Mieke Wijminga

Verzamelingen

Iets verzamelen, we hebben het allemaal eigenlijk wel in ons. Sommigen zijn zich er niet eens van bewust, terwijl anderen er een hobby van hebben gemaakt. Het begint meestal met een interesse ergens in en een dosis enthousiasme. Verzamelingen zijn ook persoonlijk, want wat de één troep vindt en/of nutteloos, is voor de verzamelaar waardevol. Bij mij thuis werden er postzegels verzameld door mijn vader. In die tijd, jaren zeventig, waren er heel veel postzegelverzamelaars. Vraag me niet hoe of waarom, maar zelf kwam ik op het idee om suikerzakjes te verzamelen. Ik was een jaar of elf en bij elk uitje nam ik de volle suikerzakjes mee, op voorwaarde dat er dan wel de naam van de zaak op moest staan. Thuis kwamen ze in mijn plakboek. Mijn verzameling groeide, tot de dag kwam dat mijn zeven jaar jongere zusje nieuwsgierig op mijn slaapkamer ging rondneuzen en mijn plakboek vond. Ze scheurde alle zakjes open om de suiker te proeven, de hele verzameling. Mijn teleurstelling was groot en daarna volgde de boosheid. Uiteindelijk zag ik er ook geen nut meer in om al die lege zakjes nog te bewaren dus het plakboek verdween bij het afval.

Die nutteloosheid, dat gevoel, dat bleef mij nog een tijdje dwarszitten en ik besloot dan ook dat mijn volgende verzameling iets nuttigs moest zijn, iets dat ik ook dagelijks kon gebruiken. Het werden horloges en portemonnees. Heel functioneel in alle kleuren, maten en materialen. Doordat ik ze ook allemaal echt gebruikte heb ik ze uiteindelijk ook echt versleten.

Daarna volgde het verzamelen van tasjes in alle soorten en maten. Een klein deel van deze verzameling heb ik nu nog steeds, maar het fanatieke verzamelen is er wel een beetje vanaf (tot grote vreugde van mijn man).

Dat je onbewust iets kunt verzamelen is bekend, af en toe kun je een kast of een la opentrekken en schrikken van de 'zooi' die je ongemerkt verzameld hebt. Toch kan het ook mooie 'zooi' zijn, die je onbewust verzameld hebt. Ik kreeg een mooi boekje met lege bladzijden:

en nadat het een tijdje in de la had gelegen begon ik er wat leuke momenten in te schrijven met hier en daar een tekeningetje erbij.

Zoals het kamperen op fietsafstand van mijn zus. 's Morgens kwam ze op de fiets een bakkie doen. Het zag er zo gewoon uit maar voelde heel bijzonder omdat we niet op fietsafstand wonen maar bijna 200 kilometer bij elkaar vandaan.

En een avondje bij onze oude buurtjes lekker bijpraten en lachen. Het voelt goed en bijzonder dat we ook na een wat langere tijd zo weer verder kunnen gaan waar we gebleven waren. Waardevol.

Maar ook zo'n dag die stroef begon, moeizaam en met tegenslag maar die gaandeweg de dag veranderde en een omwenteling kreeg vol soepelheid met een bak vol liefde.

Leuke en mooie momenten zitten in mijn hoofd en hart maar vaak schrijf ik ze ook nog even op in dat mooie boekje. Niet om melodramatisch te doen, maar gewoon een lekker gevoel om er zo nu en dan doorheen te bladeren. En ja...zo verzamel je weer wat.

Gea van Zadelhoff

Mooi woord verzamelen gaat er door mij heen...

Zit heel veel in!

Wat je dierbaar is.

Voel nu ook de hebzucht opkomen om een en ander te verzamelen.
Maar ook het fijne gevoel van de verzameling hoor!

Zie, voel, volg de kunstenaar, die het mooi's gecreëerd heeft.
Of door jezelf.

Soms meer dan één, soms twee en nog fijner drie...

Toevallig... heb ik onlangs besloten om diverse kasten, laden en planken te
ontspullen.
Dit woord gaat al veel rond!

Een van m'n lievelingen is 'het ivoren gezichtje', zo fijn en mooi handwerk!
Een sieraad!

En nog steeds te bewonderen de houten stappen-auto van zoonlief, van 36 jaar
geleden.

Maar de verzameltijd (geen verzamelwoede) is bijna voorbij.
Het heeft veel gebracht. En nog blij hoor!
We gaan nu aan de slag om te minderen.
Krijg er al een goed gevoel over.

Ook voor het nageslacht niet te veel op te moeten ruimen.
Veel plezier aan iedereen met plannen over minderen.

Groet,

f r e d steinkühler

Bijzondere collecties

Is iedereen van nature een verzamelaar? Ik denk het niet, maar genetisch heb ik duidelijk meer van een jager/verzamelaar, dan van een vroege landbouwer en boer. Hoewel ik graag brood, muesli, kaas en Griekse yoghurt mag eten, blijven gluten en melkproducten mijn darmen verstoren.

Mijn verzamelgeschiedenis in dit leven begon met sigarenbandjes en vogelplaatjes die bij het vloepapier van mijn opa en vader zaten. Mijn opa rookte vooral sigaren: Willem II en Ritmeester waren zijn favoriete merken. Af en toe draaide hij een shagie. Mijn vader draaide de hele dag zijn eigen saffies met tabak van Van Nelle of Samson. Halfzwaar. Ik weet niet meer of die vogelplaatjes -en er waren ook vissenplaatjes- nu bij de Rizla zaten of bij de Mascotte. Die laatste rijstvloetjes had hij echter beduidend vaker en ik had mijn drie vogelboeken al snel vol.

Later ging ik min of meer gedwongen over op postzegels. Het werd een debacle. Kostte te veel tijd en geld. Toen ik ze uiteindelijk met moeite verkocht kreeg, ving ik slechts een derde van wat ze me totaal gekost hadden. Een zuur voorbeeld van kapitaalvernietiging.

In mijn lagereschooltijd verzamelden mijn oudste broer en ik ook knikkers. We konden ze allebei goed raken - op een tientje, vijftientje of twintigje pikken van respectabele afstand - en daarna verdienden we ze soms tien- of twintigvoudig terug. We verzamelden ze in grote zeeptonnen van de Dash of Fleuril en die zaten weldra vol. Mijn broer Ton, liep er eens mee de trap af en ondervond dat die kartonnen waspoedertonnen niet berekend waren op zo'n gewicht. De bodem vloog eruit en mijn moeder raakte in paniek door het geweld van al die vallende stuiters op de houten trap. Er lag alleen een loper op en een groot deel van die glazen waterval kletterde hard op het hout. Het hield ook niet zomaar op. Ons moeke kreeg een spontane herbeleving van een bombardement dat ze in de Tweede Wereldoorlog had meegemaakt en -naar het schijnt- maar nét had overleefd.

Ook leek het of onze voorraden knikkers, ondanks ons talent en geluk, uiteindelijk niet meer groter werden. Frequent troffen we er een kuil in aan, die er de vorige avond niet in zat. Uiteindelijk bleken twee jongere broertjes ze steeds te klauwen. Ik weet niet of de lezers van dit stukje zich wel eens met familieopstellingen hebben beziggehouden, maar laten we maar zeggen dat de verhoudingen erdoor gevormd zijn. Ze zijn altijd hetzelfde gebleven.

Ik ben er na mijn vijfendertigste wel eens van beschuldigd dat ik een vrouwenverzamelaar was. Vanaf mijn dertigste duurden mijn relaties een poosje niet zo lang, maar de dames wisselden elkaar tamelijk snel af. Ze lieten ook bijna allemaal wel wat achter. Niet dat ik daarmee meteen een fetisjist genoemd kon worden, maar toen Willeke kwam en mij weer op het rechte pad zette, moest ik wel het een en ander weggooien. Ik speelde even met het idee om een vilein verhaal te schrijven, waarin een vrouwenverzamelaar uiteindelijk een seriemoordenaar zou blijken te zijn. Even wat onrust zaaien in deze gewoonlijk gemoedelijke bundels. Helaas, het werd me ten stelligste ontraden.

Mensen verzamelen echt de gekste dingen. Sommigen doen dat iedere keer weer, maar eigenlijk tegen hun zin in. Zo maakt Julia, de moeder van mijn inmiddels bijna 5-jarige zoontje Valentin, er een gewoonte van om dingen te laten bederven en ze maandenlang in de koelkast te laten staan. Pas trok ze weer eens een bekertje van een of ander dessert open en vond er een wollen trui van de schimmel in. Ik keek eens naar de datum en die lag toch al wel een maand of twee in het verleden. Toen hebben we maar eens de hele koelkast leeggehaald en alles nagekeken. Zo kwam er een aanzienlijke ruimte vrij, waardoor ik er veel van mijn meegebrachte speciaal bieren in op een rij kon zetten. 'Deine Mama ist ein 'Vergammelsammler'', zei ik tegen het ventje die verbaasd zat mee te kijken hoeveel er de vuilnisbak in ging. Hij vond het een grappig woord en lachte er smakelijk om. Ik vond dat dan weer een mooi moment. Sindsdien heb ik me voorgenomen dat ik dat soort herinneringen zal koesteren. Ik verzamel nu alleen nog maar zoveel mogelijk mooie momenten.

Hans van de Langenberg

Wie wat bewaart, heeft wat

Wat was het toch spannend in mijn eerste kinderjaren: wat hebben, meer hebben en vooral het meeste hebben! Van kinds af werd er thuis door ons veel gespaard. Sigarenbandjes, lucifermerken, postzegels, plaatjes die je op school kreeg. Al deze kostbaarheden werden gesorteerd, en opgeplakt en vooral ook: geruild met anderen, die ook spaarden, op school... Daar ging je zelfs mooier voor schrijven. Tellen was dan ook goed om te kunnen om te weten of je de meeste had of om lijdzaam toe te zien dat dat niet zo was.

De meeste van deze verzamelingen zijn geruisloos verdwenen. Natuurlijk de postzegels niet. Mijn vader spaarde die ook. Met die van mijn vader was het geen vergelijk. In mijn puberteit kwam er een nieuwe bij: filmsterren en ja natuurlijk: het koningshuis, er was net nog een prinsesje bij gekomen!

Maar ook deze verdwenen. Heel veel later was er de verzameling van ansichten: steden, vakantieplekken, thema's als: klederdrachten, molens, vogels. Deze laatste hobby heeft me nog wat geld opgebracht. Kunstreproducties kregen een goede bestemming.

Met de jaren verdween mijn lust om te verzamelen nagenoeg. Verhuizen naar een duidelijk kleinere ruimte is een goede stimulans daarbij. Mijn postzegels moeten nog een goede bestemming krijgen. Blijft over een verzameling van ansichtkaarten met Bijbelse voorstellingen van actieve handelingen. Wat ik nog verzamel? Lieve herinneringen aan veel geweldige mensen. Dank zij hen werd ik mezelf en heb ik mijn partijtje mee mogen blazen.

Wie wat bewaart, had wat voor ze het heeft gehad.

S de Kok

Mijn verzameling

De kast heeft een centrale plek in mijn huiskamer.

Ik kijk er dus elke dag naar.

3 planken vol met Japans en Chinees aardewerk en porselein.

Vazen, sierborden, gebakshoteltjes, serviezen, theepotjes, kop en schotels...

Ik pak er een klein kommetje uit!

Het kommetje is zwart, met een bruine rand en afgewerkt met kleine gouden randjes, een paar bloemtakjes en een glanzend geglazuurde afbeelding van een Chinees met lang haar en een fraai gedecoreerde kimono.

Op de achtergrond een berglandschap, vulkanen, met kleine boompjes die er op uitgestrooid lijken.

Ik draai het kommetje om en zie: 'hand painted Kutani'.

Het is een stijl van porselein zowel voor alledaags als voor ceremonieel gebruik, die werd vervaardigd tussen 1655 en 1704 en daarna weer van 1807 tot heden.

Ik pak een vaas, de vaas die in een paar van twee altijd bij mijn ouders op de schoorsteenmantel stond.

De vaas is rijk gedecoreerd, met afbeeldingen van Japanse vrouwen en kinderen in kleurige kimono's, met veel goud en de vaas heeft gouden oren van draken.

Weer een heel andere stijl.

Een van de eerste dingen, waar mijn verzameling mee begon:

Toen het huisje van mijn ouders leeg moest worden gehaald, kwam het theeservies uit hun kast, in die van mij te staan!

Ik heb nooit precies geweten wanneer mijn vader die serviezen heeft meegenomen, ik heb het hem nooit gevraagd.

Als kind was alles zo vanzelfsprekend, die vazen stonden er gewoon, en de serviezen stonden te pronken in de glazenkast.

Kortgeleden zat ik weer eens in de brieven van mijn vader (toen nog niet mijn vader) te lezen en las ik hoe die spullen uit 'de Oost' naar Holland kwamen.

Mijn vader is vanaf de ambachtsschool naar de Koninklijke Marine gegaan.

Hij is meerdere keren voor lange tijd naar Nederlands Indië uitgezonden.

Vaak was er een treffen in Colombo, het vroegere Ceylon / huidige Sri Lanka.

Marineschepen die naar Indonesië gingen en schepen die weer terug naar Holland voeren. De bemanningen waren vaak jaren van huis.

Die marinemannen namen ook voor elkaar pakketjes mee naar Holland,

In de jaren dertig ging mijn vader (toen nog niet mijn vader) voor 3 jaar naar 'de Oost' en kocht voor zijn familie de nodige serviezen en vazen.

Colombo... in mijn gedachten zie ik mijn vader de loopplank van het schip afkomen, in burgerkleding.

Er was die dag toestemming om in burger te passagieren.

De gelegenheid om niet lastig gevallen te worden door schimmige mannetjes die hem mee zouden lokken naar foute kroegen of bordelen (zo schreef hij).

Hij ging naar de Chinese wijk en zag overal de mooiste serviezen en vazen uitgestald en zo kwamen al die mooie spullen naar Nederland, net als in de VOC-tijd.

Zo ben ik begonnen aan mijn verzameling.

Een verzameling... je dompelt je onder in het onderwerp.

Het roept herinneringen op, het prikkelt je nieuwsgierigheid, het haalt dingen weer naar boven...

Soms haal ik een object uit die kast en probeer ik me weer voor te stellen, hoe die mooie vaas uit het verre oosten door mijn vader is uitgezocht, verpakt, zorgvuldig opgeborgen in zijn kooi of hut of op andere plek, en ongeschonden in Holland is gearriveerd, na ongetwijfeld veel stormen te hebben doorstaan. Door mijn moeder bewonderd en netjes afgestoft. En het kreeg vast af en toe een sopje.

Een verzameling is een kostbaar iets.

Vaak niet kostbaar wat geld betreft, maar vanwege de verhalen die erover verteld kunnen worden.

Anneke Kettenes

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

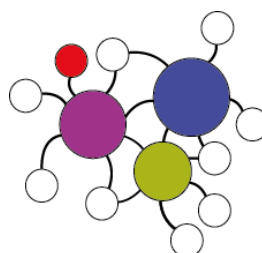
Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**